

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/40/2020
Identifikačné číslo spisu: 5615010261
Dátum vydania rozhodnutia: 15.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5615010261.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci obvineného F. F. pre prečin porušovania ochrany stromov a krov podľa § 306 ods. 1 Trestného zákona (v znení účinnom do 31. augusta 2015), o dovolaní obvineného F. F. podanom prostredníctvom obhajkyne JUDr. Márie Mihálikovej proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 10. septembra 2019, sp. zn. 3To/40/2019, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 18. februára 2019, sp. zn. 3T/101/2015, na neverejnom zasadnutí konanom 15. novembra 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného F. F. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 18. februára 2019, sp. zn. 3T/101/2015, bol obvinený F. F. uznaný za vinného zo spáchania prečinu porušovania ochrany stromov a krov podľa § 306 ods. 1 Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že

v rozpore s ustanovením § 23 ods. 1 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení neskorších predpisov v presne nezistenom čase koncom mesiaca máj 2014 dal pokyn na výrub stromov nachádzajúcich sa v lokalite zvanej Michalovo, k. ú. Liptovská Porúbka, okres Liptovský Mikuláš v poraste č. 92 na par. č. A.-C. XXXX, ktorá je vedená ako lesné pozemky a patrí Urbárskemu pozemkovému spoločenstvu Liptovský Hrádok, mestská časť Dovalovo, IČO: 17 057 752, na základe ktorého bolo vyrúbaných 80 stromov, a to 78 smrekov obyčajných, 1 jedľa biela, 1 buk lesný v celkovej hodnote 3.476, 38 eura, bez predchádzajúceho písomného súhlasu odborného lesného hospodára a bez vyznačenia ťažby.

Podľa § 306 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, bol za to obvinený F. F. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Výkon uloženého trestu odňatia slobody okresný súd obvinenému podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona odložil a zároveň mu podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok.

Na podklade odvolania obvineného F. F. voči uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Žiline uznesením z 10. septembra 2019, sp. zn. 3To/40/2019, rozhodol tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného F. F. zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený F. F. prostredníctvom obhajkyne JUDr. Márie Mihálikovej dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

Úvodom obvinený uviedol, že súd pripustil ako dôkaz znalecký posudok na určenie hodnoty vyrúbaných stromov, ktorý bol získaný nezákonným spôsobom. Poznamenal, že znalecký posudok vypracovaný Ing. P. F. bol zaobstaraný porušením zákona, keďže znalec bol pribratý uznesením vydaným povereným príslušníkom policajného zboru po podaní obžaloby a podľa Trestného poriadku súd priberá znalca v konaní pred súdom, orgány činné v trestnom konaní priberajú znalca v prípravnom konaní. Preto nie je podľa dovolateľa možné na znalecký posudok prihliadať pri dokazovaní jeho viny. V dotknutom prípade nebolo podľa neho dokázané, že došlo k výrubu stromov vo väčšom rozsahu. Ďalej konštatoval, že odborné vyjadrenie, nachádzajúce sa v spise od p. C., je všeobecné, nevzťahujúce sa na konkrétnu vec a nedostatočné, nezohľadňujúce bonitu, zdravotný stav a vek stromov, a preto nie je dôkazom o výške škody, resp. rozsahu výrubu stromov. Podľa obvineného spis Okresného úradu Liptovský Mikuláš, pozemkový a lesný odbor sp. zn. OÚ-LM-PLO-2015/006269/HAL, kde sa okrem iného nachádza aj výpočet hodnoty drevnej hmoty stromov, nesúvisí s touto trestnou vecou, pretože sa jednalo o posúdenie výrubu stromov v inej časti lesnej parcely, ako je časť, ktorá je predmetom tohto trestného konania (boli tam vyrúbané iné stromy a v inom počte; nejde o totožný výrub, ale o výrub v inej lokalite), pretože ani tento listinný dôkaz nemôže podľa dovolateľa slúžiť na zistenie rozsahu vyrúbaných stromov v prejednávanej veci. Z uvedeného podľa obvineného vyplýva, že nebolo dokázané, že bola naplnená objektívna stránka trestného činu - škodlivý následok v stanovenom rozsahu.

V ďalšej časti dovolateľ uviedol, že nie sú naplnené všetky zákonné znaky trestného činu, keďže podľa neho chýba úmysel páchatela a kvalifikovaný rozsah škodlivého následku. V tejto súvislosti obvinený ďalej argumentoval, že nechcel konať v rozpore s predpismi na úseku lesného hospodárstva, ani nevedel, že jeho konanie je v rozpore s týmito predpismi. Pokračoval, že pri doznačovaní hranice výrubu konal v dobrej viere podľa dovedy zaužívaného postupu, čo aj potvrdili svedkovia p. F. a Ing. B. a ktorý obvinenému vyplýval aj zo zmluvy o výkone služieb lesníka (čl. 3 ods. 1 zmluvy č. 1/2010 z 1. januára 2010). Obvinený poznamenal, že nemohol vedieť, že nová odborná lesná hospodárka tento postup namietne a neskôr ho nahradí aj na mieste lesníka. Doznačenie dovolateľ považoval za potrebné pre upresnenie značenia kvôli vysokej hustote porastu, kvôli najvhodnejšiemu spôsobu ťažby v danej lokalite pomocou lanovky a jednalo sa o kalamitnú ťažbu, obvinený zopakoval, že nechcel konať v rozpore s predpismi na ochranu životného prostredia, ale presne naopak. Pokyn na výrub dal obvinený vykonávajúcej firme v súlade s platným povolením odborného lesného hospodára v čase jeho platnosti a v povolenom objeme (súhlas na ťažbu dreva č. 4/4/2014 z 22. apríla 2014 s platnosťou do 31. mája 2014). Nebolo podľa obvineného preukázané, že v dôsledku jeho konania, či v priamej súvislosti s jeho správaním sa, došlo k výrubu aj po povolenom termíne alebo nad rozsahu povolenom objemu. Bolo preukázané, že vydal pokyn na výrub v čase platnosti povolenia, čo vyplýva aj zo skutkovej vety obsiahnutej v obžalobe: „.... koncom mesiaca máj 2014....“. Dovolateľ teda nedal pokyn na výrub bez predchádzajúceho písomného súhlasu odborného lesného hospodára a bez vyznačenia ťažby. Písomný súhlas podľa neho bol, pokyn bol vydaný počas trvania súhlasu a ťažbu vyznačila odborná lesná hospodárka; ťažbu obvinený len doznačil v dobrej viere, ako vyššie uviedol. Dodal, že v konečnom dôsledku bol vyťažený objem stromov v súlade s objemom povoleným v súlade so súhlasom č. 4/4/2014. Na záver uviedol, že pri jeho správaní sa a konaní chýba subjektívna stránka prečinu porušovania ochrany stromov a krov; absentuje jeho vnútorný psychický vzťah k protiprávnemu konaniu, t. j. chcieť alebo si uvedomiť protiprávnosť svojho konania.

Z vyššie uvedených dôvodov dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako príslušný dovolací súd podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku vyslovil, že napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanovení § 319, § 2 ods. 10, §

141 ods., § 168 ods. 1, § 163 ods. 3 Trestného poriadku, § 306 ods. 1, § 125 ods. 1 Trestného zákona v jeho neprospech. Obvinený súčasne navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline, ako aj rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 18. februára 2019, sp. zn. 3T/101/2015.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš úvodom písomného vyjadrenia k podanému dovolaniu uviedla, že považuje dôvody dovolania zo strany obhajoby za účelové a nezdiera názor, že bol porušený zákon. Odkázala na § 234 ods. 4 Trestného poriadku a uviedla, že poverený príslušník správne uznesením per analogiam prizval znalca, keď použil ustanovenie § 142 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko iná zákonná možnosť nie je. Poznamenala, že uznesenie o pribratí znalca doručil tak obvinenému, ako i obhajkyňi; ktorí neprocesnosť tohto postupu nenamietali. Znalec bol po súdnom poučení znalca vypočutý obvineným. Ďalej uviedla, že prokurátor, ako zástupca štátu nemôže žiadať znalca o vypracovanie posudku, nakoľko neexistuje takáto zákonná možnosť a natíska sa tiež otázka úhrady znalečného. Má za to, že obhajobou namietaný nezákonný dôkaz je zákonný. Čo sa týka úmyslu páchatela, ten je podľa prokurátorky zrejmý, nakoľko vedel, že bez predchádzajúceho písomného súhlasu lesného hospodára a ním vyznačenej ťažby nemôže byť ťažba vykonaná. Napriek tomu na jeho pokyn bolo vyrúbaných 80 stromov okrem tých, ktoré vyznačil lesný hospodár. Prokurátorka mala za to, že neexistujú dôvody dovolania v zmysel § 371 Trestného poriadku a navrhla dovolanie odmietnuť podľa § 382 písm. a) Trestného poriadku.

Poškodené Urbárske pozemkové spoločenstvo Liptovský Hrádok sa vyjadrilo k dovolaniu obvineného. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku uviedlo, že tento dôvod a spôsob vypracovania znaleckého posudku Ing. P. F. tak, ako ho stavia do pozície obvinený nemá oporu v zákone a v plnom rozsahu sa stotožňuje s názorom Krajského súdu v Žiline, ktorý konštatuje, že Okresný súd Liptovský Mikuláš v predmetnej veci postupoval zákonne, keď zvolil postup v zmysel § 277 ods. 3 Trestného poriadku ako aj § 240 ods. 4, tretia veta Trestného poriadku. Poškodené Urbárske pozemkové spoločenstvo Liptovský Hrádok vyslovilo súhlas s názorom Krajského súdu v Žiline, pretože pokiaľ prokurátor znalecký posudok z odboru lesníctvo zabezpečil prostredníctvom povereného príslušníka PZ a tento uznesením podľa § 142 ods. 1 Trestného poriadku do konania pribral súdneho znalca, takýto postup prokurátorovi nemožno vytknúť a to už aj z toho dôvodu, že z obsahu spisu vyplýva, že obvinený v zákonnej lehote nepodal sťažnosť proti uzneseniu o pribratí znalca pre vecné dôvody ani pre osobu znalca, teda Krajský súd v Žiline jednoznačne konštatoval, že znalecký posudok Ing. P. F. je dôkazom získaným v súlade s Trestným poriadkom. Taktiež Krajský súd v Žiline konštatoval, že krajský súd nemá pochybnosti o logických a presvedčivých záveroch znalca uvedených v posudku ohľadne výšku škody a rozsahu činu. Súčasne krajský súd konštatoval, že ak obvinený nesúhlasil so závermi znalca, nič mu nebránilo, aby si na svoje náklady zabezpečil znalecký posudok podľa § 119 ods. 3 Trestného poriadku a tento v konaní následne predložil ako dôkaz, čo však neurobil.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku poškodené Urbárske pozemkové spoločenstvo Liptovský Hrádok odkázal na rozhodnutie Okresného súdu Liptovský Mikuláš, ktorý oprel svoje závery o jednotlivé dôkazy (hlavne výpoveď sv. Ing. F. C.), na základe ktorých dospel k rozhodnutiu o vine obvineného. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti poškodené Urbárske pozemkové spoločenstvo Liptovský Hrádok navrhlo, aby najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného odmietol v zmysel § 382 písm. c) Trestného poriadku, t. j. že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému rozsudku je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374

Trestného poriadku, a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Trestného poriadku.

Dovolací súd nahliadnutím do spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného F. F. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať ak:

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku je potrebné uviesť nasledovné:

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Trestného poriadku), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávného ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávného ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Trestného zákona), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Trestného zákona), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi

v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Oboznámením sa s obsahom predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

Abstrahujúc hlavné idey dovolania obvineného, dovolací súd vyvodil, že vyslovenia naplnenia ním výslovne označených dovolacích dôvodov [uvedených v § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku], sa obvinený domáhal v podstate z dôvodu pripustenia nezákonne získaného dôkazu v podobe znaleckého posudku, a z dôvodu nenaplnenia všetkých zákonných znakov trestného činu, keďže podľa neho chýba úmysel páchatel'a a kvalifikovaný rozsah škodlivého následku, pričom, s ohľadom na príslušný spisový materiál, musel zároveň konštatovať, že žiadna z uvedených dovolacích námietok nebola obvineným vznesená dôvodne.

Z uvedeného výpočtu námietok vznesených obvineným v dovolacom konaní je, vychádzajúc z ich obsahového vymedzenia, zrejmé, že žiadna z nich nie je relevantná z hľadiska naplnenia obvineným uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Ani jedna z nich totiž v skutočnosti nie je výhradou, ktorá by reálne smerovala voči zákonnosti niektorého z vykonaných dôkazov alebo napádala porušenie ustanovení zákona pri vykonávaní niektorého z dôkazov vykonaných pred súdom, keďže závery súdov boli vyvozené na podklade úplného zistenia skutočného stavu vecí a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory. Z uvedeného dôvodu predmetné dovolacie námietky obvineného, vyznačujúce sa prevažne skutkovým charakterom, nedisponujú ani potenciálom viesť k naplneniu dôvodu dovolania uplatneného obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

V rámci skúmania danosti dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolací súd musel predovšetkým opätovne pripomenúť, že tento predpokladá výlučne chyby právne, teda chyby, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejší alebo miernejší trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatel'a alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže dotýkať napríklad rozhodovania o treste či ochrannom opatrení. Predmetný dôvod dovolania ale vylučuje námietky skutkové [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou], čo znamená, že nie je prípustné namietkať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, a tiež hodnotenie vykonaných dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne k náprave hmotnoprávných chýb.

Z toho vyplýva, že (ani) na podklade tohto dovolacieho dôvodu nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, keďže to sú otázky upravené normami procesného práva, a nie hmotným právom. Z uvedeného je zrejmé, že predmetom dovolacieho dôvodu vzneseného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku môže byť len nesprávne právne posúdenie skutku uvedeného v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré už nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu "odvoláciu" inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa. Medzi skutkové zistenia prvostupňového súdu, poňaté do skutkovej

vety výrokovej časti jeho rozsudku, pritom patrí aj konštatovanie, v zmysle ktorého obvinený dal pokyn na výrub bez predchádzajúceho písomného súhlasu odborného lesného hospodára a bez vyznačenia ťažby. Viazaný uvedenými skutkovými závermi, dovolací súd nemohol akceptovať tvrdenia obvineného o tom, že nebolo preukázané, že v dôsledku jeho konania, či v priamej súvislosti so správaním sa obvineného, došlo k výrubu aj po povolenom termíne alebo nad rozsahu povolenom objemu.

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd uvádza, že po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom nezistil v dovolaní napadnutých rozhodnutiach konajúcich súdov ani také pochybenia, ktoré by znamenali naplnenie dôvodov dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.